

עפ"ג 1228/09/15 - אלרואי ידעי נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פלייט
עפ"ג 1228-09-15 ידעי נ' מדינת ישראל 19 נובמבר 2015

בפני הרכב כב' השופטים:
י' גריל שופט בכיר [אב"ד]
ב' בר-זיו, שופטת
ש' ברלינר (שופט עמית)

המערער:

אלרואי ידעי

ע"י ב"כ עו"ד חיים יצחקי ועו"ד אסף אלוויה

נגד

המשיבה:

מדינת ישראל באמצעות פרקליטות מחוז חיפה - פלילי
ע"י עו"ד גב' הרטמן

פסק דין

השופט הבכיר י. גריל [אב"ד] והשופטת ב. בר-זיו:

1. בפנינו ערעור על גזר דינו של בית משפט השלום בחיפה (כבוד השופט ע. קוטון) מיום 13.7.15 בת"פ 33193-09-12 ות"פ 39484-12-12 לפיו נגזרו על המערער העונשים הבאים:

14 חודשי מאסר בפועל (4 חודשי מאסר בת.פ. 33193-09-12 ו- 10 חודשי מאסר בת.פ. 39484-12-12 שירוצו במצטבר) בניכוי ימי המעצר בפועל.

6 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים שלא יעבור עבירה בה הורשע או כל עבירת מרמה או אלימות, לרבות איומים ולמעט תגרה.

פיצוי למתלונן בסך 600 ₪.

הרחקה מאירוע ספורט למשך 3 שנים, על פי סעיף 19 לחוק איסור אלימות בספורט, התשס"ח-2008 (להלן: "חוק איסור אלימות בספורט").

ת"פ 33193-09-12 (להלן: "התיק העיקרי")

2. נגד המערער, ביחד עם 2 נאשמים נוספים, הוגש כתב אישום בו יוחסו לשלושת הנאשמים עבירות של קשירת קשר לפשע, עבירות רבות של קבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות וניסיון לקבלו, והוצאת שיק ללא כיסוי. כתב האישום המקורי כלל 20 אישומים.
3. בכתב האישום נטען כי הנאשמים קשרו קשר להקמת חברה פיקטיבית. המערער פעל להקמת החברה וגם פתח עבודה חשבון בנק וערך חוזה שכירות פיקטיבי לגבי משרדה. בהמשך פנו שלושת הנאשמים לבעלי עסק שונים, רכשו סחורות ושירותים ושילמו עבורם בהמחאות דחיות ללא כיסוי.
4. שלושת הנאשמים כפרו בעובדות כתב האישום ולאחר ניהול הליך הוכחות ממושך, במהלכו נשמעו עדים רבים, חזרו בהם 2 הנאשמים האחרים בן הכפירה ודינם נגזר עוד בשלהי שנת 2013 לעונשי מאסר ממושכים.
5. בהמשך הגיעה המאשימה להסדר טיעון עם המערער, במסגרתו חזר המערער מהכפירה והוגש נגדו כתב אישום מתוקן, אשר ייחס למערער עבירה של אי מניעת פשע, לפי סעיף 262 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין").
6. בכתב האישום המתוקן נאמר כי המערער סייע ל-2 הנאשמים האחרים להקים את החברה ופתח עבודה את חשבון הבנק. המערער ידע כי בכוונת הנאשמים האחרים להשתמש בחברה לצורך עבירות מרמה אך לא נקט בכל האמצעים הסבירים למנוע את עשייתם או השלמתם. בהמשך, המערער ניתק מגע מהנאשמים האחרים אך לא פעל לסגירת החברה או חשבון הבנק שלה ובכך איפשר לשני הנאשמים האחרים להמשיך בפעולותיהם.
7. המערער הודה בעובדות כתב האישום המתוקן והורשע בעבירה שיוחסה לו שם.
8. במסגרת הסדר הטיעון הגיעו הצדדים להסכמה גם בענין העונש, ולפיה יוכל המערער לרצות עונש מאסר שיגזר עליו- בעבודות שירות.
9. לקראת הטיעון לעונש, ביקש המערער לצרף תיק נוסף, כמפורט להלן. המאשימה הסכימה לצירוף, בכפוף לכך שההסדר לענין העונש עליו הוסכם - לא יחול.

ת"פ 39484-12-12 (להלן: "התיק הנוסף")

10. בתיק הנוסף הוגש נגד המערער בבית משפט השלום בתל אביב, כתב אישום אשר ייחס לו עבירות של התנהגות פרועה במקום ציבורי ושתי עבירות תקיפה הגורמת חבלה ממשית, לפי סעיפים 216(א)(1) ו-180 לחוק העונשין. כן הורשע בעבירה של איסור כניסה לשדה משחק לפי חוק איסור אלימות בספורט ובעבירה של שימוש בכוח כדי למנוע מעצר, לפי סעיף 47(א) לפקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש)(נוסח משולב), התשכ"ט-1969 (להלן: "**הפקודה**").

11. על פי עובדות כתב האישום בתיק הנוסף, ביום 3.11.14 באיצטדיון הספורט ע"ש בלומפילד בתל אביב, במהלך דרבי בין קבוצות הכדורגל של הפועל תל אביב ומכבי תל אביב, כאשר אחד השחקנים התכונן לבעוט בכדור, התפרץ המערער למגרש כשהוא עירום בפלד גופו העליון ומדיף ריח אלכוהול, ירק על השחקן ותקף אותו בבעיטות ובמכות לפניו. כתוצאה מהתקיפה נגרמו לשחקן חבלות.

שוטרים ומאבטחים ניסו לאחוז במערער אך המערער ניסה להתנער מאחיזתם. המערער נשך את אחד המאבטחים בבטנו.

כתוצאה ממעשי המערער, התפרצו אוהדים נוספים אל כר הדשא, החלה התפרעות אלימה והמשחק הופסק.

12. המערער הודה בעבירות שיוחסו לו בכתב האישום בתיק הנוסף והורשע בעבירות שיוחסו לו שם, כאמור לעיל.

13. לאחר הרשעתו בשני התיקים הופנה המערער לשירות המבחן. בתסקיר פורטו נסיבות חייו הקשות של המערער, אשר חלק גדול משנות נעוריו עבר עליו מחוץ לבית הוריו. הוא התגייס לצה"ל אך שירת שירות חלקי ושחרר לאחר שערך וריצה עונש מאסר בכלא צבאי.

המערער טען בפני שירות המבחן כי עבר תקופת משבר אישי והוא שקוע בחובות לבנקים ולשוק האפור. אין לו מקום מגורים קבוע והוא "**דר רחוב**".

14. באשר לעבירות בתיק העיקרי טען המערער בפני שירות המבחן כי הוא לא היה שותף מלא בביצוע העבירות ולא היה ער לעבירות המרמה, אך הוא מודע לחומרת מעשיו ולכך שלא בדק את התנהלותו מול שותפיו לכתב האישום. כן גילה הבנה לבחירותיו הבעייתיות ולדפוסי התנהלותו הבעייתיים, כמו גם לבעייתיות שבפתיחת החברה עבור הנאשמים האחרים בתיק זה.

15. אשר לעבירות נשוא התיק הנוסף, אמר כי הוא פעיל מזה שנים רבות בקרב אוהדי קבוצת הפועל תל-אביב ומעורבותו בעבירות נבעה מסערת רגשות וכעס על השחקן שעד לפני מספר שנים שיחק בקבוצת הפועל תל-אביב ועבר לקבוצה המתחרה. הוא חווה את התנהגותו של השחקן כהתגרות. כיון שכך, ומאחר ועקב המעצר בתיק העיקרי נמנע ממנו לצפות במשחקים תקופה ארוכה, הוא התקשה לשלוט בתחושותיו, התפרץ למגרש ונהג כלפי השחקן באלימות. המערער הכיר בבעייתיות שבהתנהגותו וביטא חרטה בגין הפגיעה במאבטח.
16. שירות המבחן התרשם מאדם שהתמודד שנים רבות עם קשיים ומצוקות, ואשר נוכח דפוסי התנהגותו שהתגבשו על רקע קשייו, הוא עלול לנהוג באופן אימפולסיבי ותוקפני תוך קושי לווסת דחפים. כמו כן מחזיק המערער בעמדות נוקשות ומקובעות כשבחוויתו קיים חוסר צדק בהתנהלות החברה כלפי אוכלוסיות חלשות והוא מתנדב ומסייע לעמותות שונות, בין היתר לנוער בסיכון.
17. שירות המבחן הציע למערער להשתלב בהליך טיפולי והמערער הביע נכונות לכך. שירות המבחן העריך כי הסיכון להישנות התנהגות אלימה מצד המערער הוא בינוני והחומרה הצפויה, במידה שינקוט באלימות, היא נמוכה.
18. שירות המבחן המליץ להעדיף את האפיק השיקומי ולהטיל על המערער מאסר בפועל לריצוי בעבודות שירות לצד מאסר מותנה. כן הציע להעמיד את המערער בפיקוח תחת צו מבחן למשך שנה, כאשר במהלך תקופת המבחן ייבחן גם הליך של גפ"נ (גישור פוגע נפגע) במסגרתו ייערכו מפגשים מבוקרים בין המערער לשחקן.
19. מטעם המערער העידו שני עדי אופי. אחד העדים, שגם הוא אוהד קבוצת הכדורגל, העיד כי הוא נכה והתקשה לממן את תרופותיו. המערער יזם מבצע לאיסוף בקבוקים והעביר לעד את הכספים שנאספו. הוא אמר כי הוא מודע למקרים נוספים בהם המערער סייע לאחרים.
- עדה נוספת העידה על העזרה שהמערער נותן לאנשים בכלל ולאודה הנכה.
20. בטיעוניה לעונש באשר לתיק העיקרי טענה המאשימה כי העונש המתאים הוא מאסר בפועל לריצוי בעבודות שירות, מאסר על תנאי וקנס. המאשימה טענה כי מתחם העונש ההולם הינו בין ששה לשנים-עשר חודשי מאסר.
21. באשר לתיק הנוסף טענה המאשימה כי מעשיו של המערער חמורים וגרמו לפגיעה בלתי הפיכה באחד מאירועי הספורט החשובים והנצפים ביותר. לטענתה מעשי המערער פגעו פגיעה חמורה בסדר הציבורי, במורל הציבורי, ובכלכלה. כן נפגעה זכותם של אוהדים וצופים ליהנות מאירוע ספורטיבי וכן נפגעו הביטחון האישי ושלמות גופם של השחקן והמאבטח. בכך גם נפגע שלטון החוק בהיות מי שאמון על

הסדר הציבורי מותקף.

22. המאשימה טענה כי מתחם העונש ההולם בתיק הנוסף הוא בין עשרה לעשרים וארבעה חודשי מאסר בפועל. המאשימה גם ביקשה להרחיק את המערער ממגרשי הספורט לתקופה של חמש שנים.
23. ב"כ המערער ביקש לאמץ את המלצות שירות המבחן. ב"כ המערער טען כי המערער שהה תקופה ארוכה במעצר הן בגין התיק העיקרי והן בגין התיק הנוסף, כאשר תקופות המעצר מסתכמות יחד לשבעה חודשי מעצר. כמו כן שהה המערער זמן ממושך במעצר בית.
24. ב"כ המערער ביקש לאפשר למערער להתחיל לשקם את חייו, בפרט לאחר שכתב האישום בתיק העיקרי תוקן בצורה משמעותית ביותר ולאחר שהודה במיוחס לו גם בתיק הנוסף (שגם בעובדותיו כפר בשלב ראשון והוחל בשמיעת הראיות).
25. ב"כ המערער הפנה לנסיבות החיים הקשות של המערער ולנסיבות ביצוע העבירות. כן היפנה להודייה, נטילת האחריות, תקופת המעצר הממושכת ועדות עדי האופי על אופיו של המערער, ונוכח כל האמור, ביקש לאמץ את המלצות שירות המבחן.
26. המערער אמר כי הוא מצטער על מעשיו, הוא מבין את חומרתם ולא יחזור עליהם. המערער ביקש להתחשב במצבו.
27. בימ"ש קמא קבע כי מדובר בשני אירועי עבירה שונים ויש להתייחס אל כל אחד מהם בנפרד. בימ"ש קמא הדגיש את חומרת מעשי המערער בכל אחד מאירועי העבירות וסקר בהרחבה את השיקולים המנחים אותו בגזירת העונש בנסיבות כל אחד מהמעשים.
- בימ"ש קמא היפנה לפסיקה מחמירה, במיוחד בכל הקשור לאלימות בכלל ואלימות באירועי ספורט בפרט ואת הצורך בענישה מחמירה.
28. בשקלול כלל הנתונים קבע בימ"ש קמא כי מתחם העונש ההולם את האירוע נשוא התיק העיקרי הינו בין "מאסר קצר" שניתן לרצות בעבודות שירות לבין עשרה חודשי מאסר בפועל ואת מתחם העונש ההולם את האירוע נשוא התיק הנוסף בין ששה חודשי מאסר לבין חמישה-עשר חודשי מאסר בפועל.
29. בהמשך, לקח בימ"ש קמא בחשבון את הנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירות, דהיינו הודיית המערער לאחר תיקון כתב האישום בתיק העיקרי, כאשר התיקון מצביע כי כפירתו לא היתה כפירת סרק, ההודיה בתיק הנוסף שבאה רק לאחר ניהול הליך ההוכחות ושמיעת עדי התביעה, לקיחת

האחריות מצד המערער והחרטה שהביע, כמו גם דברי המערער בבית המשפט.

30. בימ"ש קמא גם התייחס לפגיעה במערער ככל שהענישה תהיה מחמירה, העובדה שהמערער נעדר הרשעות קודמות, עדות עדי האופי בעניינו, מעצרו ובהמשך מעצר הבית בו היה נתון, נסיבותיו האישיות ונכונותו להשתלב בהליך טיפולי. יחד עם זאת, ציין בימ"ש קמא כי לא מצא נימוק ממשי לכך שהנאשם שהיה בפיקוח שירות המבחן מאז שוחרר ממעצר בגין התיק העיקרי לא השתלב בהליך טיפולי במהלך כל אותה תקופה, הליך שאולי היה בו להביא לוויסות דחפיו והצבת גבולות. כך אולי יכול היה להימנע מאירועי התיק הנוסף.

31. בהתייחס לכלל הנתונים, גזר בימ"ש קמא על המערער את העונשים שפורטו לעיל תוך שהוא מציין כי מחד גיסא אין למצות את הדין עם המערער וראוי להתייחס לסיכויי שיקומו, אך מאידך גיסא, במקרה חריג זה, בגין שני אירועי העבירות, הן בתיק העיקרי והן בתיק הנוסף, יש לתת דגש ומשקל לשיקולי הרתעת היחיד והרתעת הרבים העלולים לפעול כמו המערער. בימ"ש קמא גם ציין כי הוא מודע להמלצות שירות המבחן, אשר היוו פן אחד מתוך שיקולי הענישה ששקל.

הערעור

32. בהודעת ערעור ארוכה ומפורטת ביותר (108 סעיפים על פני 25 עמודים) טען ב"כ המערער נגד עונש המאסר בן 10 חודשים שנגזר עליו בתיק הנוסף, כמו גם נגד אי חפיפת עונשי המאסר בשני התיקים ונגד הרחקתו למשך 3 שנים מאירועי ספורט.

33. ב"כ המערער פירט את הרקע לביצוע העבירות בתיק הנוסף וטען כי המשחק לא הופסק עקב מעשי המערער אלא לאחר הרחקתו של השחקן המותקף מהמגרש לאחר שהמשחק חודש ולאחר שהרחקתו של שחקן זה גרמה להשתוללות במגרש. ב"כ המערער טען כי בימ"ש קמא שגה בהערכת היתר של חלקו של המערער בהתרחשות במגרש שארעה זמן רב לאחר שהוא עצמו נעצר והורחק מהמגרש.

34. ב"כ המערער היפנה לעובדה שהיו אוהדים רבים שהתפרצו למגרש ונטלו חלק בהתפרעות, אך רק המערער ואוהד נוסף בשם גבריאל דבוש הועמדו לדין, כאשר המאשימה הגיעה להסדר טיעון עם דבוש ונגזר עליו עונש מאסר בן חמישה חודשים שירוצה בעבודות שירות. ב"כ המערער טען כי לא היה מקום להטיל על המערער עונש מאסר כפול מזה שנגזר על אותו דבוש.

35. ב"כ המערער הוסיף וטען כי היו מקרים רבים של אוהדים שתקפו שחקנים או שופטים, אך במרבית המקרים כלל לא הוגשו כתבי אישום, למעט בעניינו של דבוש ובעניינו של ריאד מחאמיד, ששימש מנהל קבוצת ספורט שתקף ביחד עם 3 אחרים שופט, ונגזר עליו עונש מאסר של חודש אחד שירוצה בעבודות שירות, כאשר גם בגזר הדין שם ציין השופט את החומרה הגלומה במעשי הנאשם ואת הצורך בענישה

מחמירה, אשר תבטא את הצורך בשמירה ובהגנה על אלה המופקדים על שמירת הסדר והחוק ואת החובה להילחם ביד קשה בפורעי החוק האלימים במגרש הספורט.

36. ב"כ המערער סקר את תסקיר שירות המבחן ועדות עדי האופי ואת העובדה שהמערער שהה במעצר תקופה של למעלה מחמישה וחצי חודשים, לאחר מכן היה במעצר בית בפיקוח אזיק אלקטרוני ורק לאחר מכן נשאר במעצר בית ללא איזוק. בנוסף, שהה במעצר בן חודש ימים בתיק הנוסף. ב"כ המערער טען כי אמנם ימי המעצר בפועל מנוכים מתקופת המאסר הנגזרת על נאשם, אך נהוג גם לקחת בחשבון את תקופת מעצר הבית וכי בעניינו של המערער לא ניתן לכך כל ביטוי. עוד היפנה להוראות חוק פיקוח אלקטרוני על עצור ועל אסיר משוחרר על תנאי (תיקוני חקיקה) התשע"ה-2014, לפיו תקופת מעצר בפיקוח אלקטרוני תחשב כתקופת מעצר ויש לקחת אותה בחשבון בגזירת העונש. ב"כ המערער טען כי מאחר ודינו של המערער נגזר לאחר כניסתו לתוקף של התיקון - היה מקום לקחת בחשבון את תקופת המעצר בפיקוח אלקטרוני וכי הדבר לא נעשה על ידי בית משפט קמא.

37. ב"כ המערער טען כי בתיק העיקרי הגיעו הצדדים להסדר טיעון לפיו יגזר על המערער עונש מאסר שניתן יהיה לרצותו בעבודות שירות ומאחר והמערער כבר שהה במעצר כחמישה וחצי חודשים, ממילא היתה אפשרות כי היה יוצא ללא כל עונש בתיק העיקרי ועוד המדינה היתה נותרת כלפיו "**בחוב**" לאחר שנגזר עליו בתיק זה רק מאסר לתקופה של 4 חודשים.

38. ב"כ המערער הוסיף וטען כי המערער הופנה על ידי בימ"ש קמא גם לממונה על עבודות השירות קודם לגזירת דינו, אך לא נערכה בעניינו חוות דעת מאחר ולא היתה בידו כל תעודה מזהה.

39. ב"כ המערער טען כי היום אין מניעה להתייבבות המערער בפני הממונה וכי ראוי להקל, ולו במעט, בעונש המאסר הכולל שנגזר עליו, באופן שלאחר ניכוי ימי מעצרו בשני התיקים הוא יוכל לרצות את יתרת תקופת המאסר בעבודות שירות (כאשר על פי פסק דינו של בית משפט קמא עליו לרצות, לאחר ניכוי ימי המעצר, שבעה וחצי חודשי מאסר).

40. באשר לעונש ההרחקה ממגרשי הספורט טען ב"כ המערער כי שגה בימ"ש קמא בהטילו על המערער תקופת הרחקה כה ממושכת וכי מדובר בעונש שאינו מידתי.

41. ב"כ המערער טען כי גם עונש ההרחקה צריך לעמוד בקריטריונים שנקבעו בתיקון מס' 113 (הבניית שיקול הדעת בענישה). כן טען כי בימ"ש קמא שגה כאשר לא קבע מתחם ההרחקה הולם ולא מיקם את תקופת ההרחקה במסגרת אותו מתחם. ב"כ המערער היפנה לעובדה כי בעניינו של דבוש נגזרה עליו תקופת הרחקה של שנתיים במסגרת ערעור שהוגש על ידי המדינה.

42. ב"כ המערער טען כי היה על בימ"ש קמא לקחת בחשבון את תקופת מעצרו של המערער ולנכותה

מתקופת ההרחקה.

43. לסיום טען ב"כ המערער כי דוקא הרחקת המערער ממגרשי הספורט עלולה לפגוע בסיכויי שיקומו.
44. ב"כ המערער היפנה גם לפסיקה ולעונשי הרחקה ממגרשי ספורט שנגזרו על שחקנים וטען כי אין מקום להבחין בין שחקן ואוהד.

הדיון בבית המשפט

45. בדיון בפנינו היפנה ב"כ המערער, עו"ד יצחקי, להודעת הערעור. ב"כ המערער טען כי הערעור על עונש ההרחקה הינו עקרוני והוא החשוב.
46. באשר לעונש המאסר טען ב"כ המערער כי בדרך כלל הקצה העליון של המתחם בעבירות אלימות מסוג זה הינו 12 חודשי מאסר וכי לא היה מקום להעלות את המתחם, מלבד העובדה שהענין התרחש מול מצלמות הטלוויזיה וזה אינו אמור להיות שיקול. בכל מקרה טען ב"כ המערער כי בנסיבותיו של המערער- הוא היה צריך להיות ממוקם בתחתית המתחם, מאחר והוא נעדר עבר פלילי, הפגיעה הן בשחקן והן במאבטח היתה קלה והמשחק לא הופסק בעקבות מעשי המערער.
47. ב"כ המערער חזר והיפנה לעדי האופי ולתסקיר והוסיף וטען כי המערער כבר התחיל בהליך גמילה מאלכוהול.
48. ב"כ המערער גם היפנה למאמרו של כבוד השופט ר. שפירא בדבר תקופת האיזוק האלקטרוני שיש לקחת בחשבון בגזירת עונש מאסר.
49. ב"כ המערער, עו"ד אלוויה, חזר על נימוקי הודעת הערעור בענין עונש ההרחקה. הוא היפנה לתסקיר שירות המבחן שציין כי המערער מצא בקהילת אוהדי הכדורגל בית חם וטען כי מכאן החשיבות של הפגיעה במערער עקב עונש ההרחקה. לטענתו, עונש ההרחקה עלול לפגוע בסיכויי השיקום של המערער וכי ראוי להעמיד את תקופת ההרחקה של שנתיים, שמנינם יחל ביום מעצרו.
50. ב"כ המדינה טענה כי אין להתערב בעונש שנגזר על המערער. ב"כ המדינה טענה כי מעשי המערער במגרש הכדורגל היו חמורים ביותר וכי לא היה מקום להמעט בחלקו של המערער באירועים במגרש, כאשר המערער עצמו הודה בכל עובדות כתב האישום בתיק הנוסף.

51. ב"כ המדינה טענה כי אין זה ראוי שבגין שני אירועים נפרדים וחמורים, כל אחד בפני עצמו, יגזר עונש מאסר שירוצה בעבודות שירות.
52. ב"כ המדינה טענה כי יש לאבחן את עניינו של דבוש מזה של המערער, כאשר המערער תקף גם שחקן וגם מאבטח וכאשר ביצע את העבירות במגרש בזמן שנמצא בתנאים מגבילים (מעצר בית בשעות הלילה בלבד).
53. באשר לתקופת ההרחקה טענה ב"כ המדינה כי המדינה ביקשה להשית על המערער את עונש ההרחקה המקסימלי הקובע בחוק הספורט וכי בימ"ש קמא התחשב במערער והלך לקראתו כאשר גזר עליו עונש הרחקה של 3 שנים בלבד (תקופה שניתן לגזור גם כשאין בצידה הרשעה).
54. ב"כ המדינה הגישה לעיונו אסופת פסיקה.
55. ב"כ המערער טען כי במועד ביצוע העבירות נשוא התיק הנוסף היה המערער משוחרר ללא כל תנאים. כמו כן טען כי המערער היה מוכן להודות בעובדות והסדר לא יצא לפועל עקב עמדת המדינה.
56. ב"כ המערער טען גם כי עניינו של דבוש חמור מזה של המערער וכי המשחק הופסק בגינו, לאחר שתקף שני שוטרים וכאשר העובדות כוללות גם איומים.

דין

57. על הצורך למגר את תופעת האלימות בחברתנו, אשר הפכה זה מכבר ל"מכת מדינה" עמד כבוד השופט ס. ג'ובראן בע"פ 7878/09 **מדינת ישראל נ. פלוני** (3.8.10):

"האלימות מכרסמת ביסודות חברתנו, ועלינו להשיב מלחמה כנגד אלו הנוטלים חרות לפעול באלימות כלפי הזולת. במסגרת מלחמה זו שומה על בתי המשפט להכביד את הענישה על עבריינים אלו. 'חברתנו הפכה להיות חברה אלימה, ותרומתו של בית- המשפט למלחמה באלימות היא בהטלת עונשים ראויים'... שישקפו ערכים של תגמול והרתעה".

58. בעניינו - חומרת מעשי האלימות של המערער מקצינה נוכח העובדה שבוצעו במגרש הספורט והיא מחייבת תגובה עונשית מחמירה, שתוביל להרתעה ממשית (וראה למשל פסק הדין בע"פ 3335/01 מדינת ישראל נ. לוי (12.9.01)).

59. בית משפט קמא הביא בהרחבה רבה את הפסיקה הרלבנטית ומתחם הענישה שקבע הינו נכון וראוי על רקע חומרת מעשי המערער.

60. ב"כ המערער טען בפניו בהרחבה רבה בענין עונשו של דבוש והצורך באחידות הענישה. איננו סבורים כי יש להקיש גזירה שווה בין שני המקרים, במיוחד לאור העובדה שהמערער בהתנהגותו הוא זה שפרץ את הסכר וגרם לשרשרת האירועים שבאו לאחר מכן. כך נקבע במפורש בסעיף 5 לכתב האישום בתיק הנוסף **"כתוצאה ממעשי הנאשם התפרצו אוהדים נוספים אל כר הדשא, החלה התפרעות אלימה והמשחק, אשר נקטע עקב מעשי הנאשם, לא חודש"**. המערער הודה בעובדות כתב האישום, וכל הנטען על ידי ב"כ המערער באשר לאירועים הנוספים במגרש לא היה רלבנטי לגזירת העונש.

61. גם העובדה שהמערער היה שתוי ו/או כי לא פירש נכונה את התנהגותו של השחקן המותקף אינה יכולה לשמש כנימוק להקלה בעונשו, מה עוד שבהמשך המשיך המערער ותקף גם את המתנדב שניסה לגרום לו לחדול ממעשיו.

62. באשר לטענת המערער לפיה בימ"ש קמא התעלם מהמלצת שירות המבחן למותר לציין כי המלצת שירות המבחן אינה מחייבת את בית המשפט ותסקיר שירות המבחן הוא בגדר המלצה בלבד (ע"פ 9044/11 מדינת ישראל נ. אלמליח (12.3.12)). בנוסף - והחשוב, בשים לב לעונש בן 4 חודשי מאסר שנגזר על המערער בגין התיק הראשון ממילא לא היה זה ראוי ולא מידתי לגזור על המערער בסה"כ 2 חודשי מאסר על העבירות בתיק הנוסף, באופן שבסה"כ ירצה 6 חודשי מאסר בעבודות שירות, ובדין דחה בימ"ש קמא המלצות אלה.

63. טענת ב"כ המערער כי ניתן היה לקבוע כי חלק מעונש המאסר בתיק הנוסף ירוצה בחופף לעונש בתיק העיקרי, באופן שבסה"כ יהיה עליו לרצות 13 חודשי מאסר, ואז ניתן יהיה לנכות את תקופת המעצר, ואז יוכל המערער לרצות את יתרת התקופה בעבודות שירות דינה להידחות. נאמר רק כי סעיף 51ב(ב) לחוק העונשין מורה כי **"בית משפט שגזר על נאשם מאסר בפועל לתקופה שאינה עולה על שישה חודשים, רשאי להחליט, בגזר הדין, שהנידון ישא את עונש המאסר, כולו או חלקו, בעבודות שירות"** - דהיינו לא ניתן לקבוע כי נאשם שנגזרו עליו למעלה מ-6 חודשי מאסר יוכל לרצות את עונשו בעבודות שירות במידה, וזאת גם אם לאחר ניכוי ימי מעצרו תקופת המעצר בפועל הינה מתחת ל-6 חודשי מאסר.

64. באשר לחפיפת עונשי המאסר שנגזרו בכל אחד מהתיקים, כפי שנפסק על ידי כבוד השופט מ. מזוז בע"פ 7907/14 ואזנה נ' מדינת ישראל (22.2.2015):

"ההלכה היא כי לפי עקרון ההלימה, שנקבע כאמור כעקרון המנחה בענישה, מחייב כי לכל מעשה עבירה בגינו הורשע הנאשם יינתן ביטוי הולם בקביעת עונשו, בעיקר כאשר

מדובר באירועים נפרדים. במקרים כאלה, חפיפת עונשים אינה מתיישבת לכאורה עם עקרון ההלימה, ובעיקר ככל שמדובר בחפיפה מלאה של עונשים, ומחייבת הנמקה משכנעת".

65. גם בענייננו לא מצאנו נסיבות המצדיקות חפיפה בין עונשי המאסר השונים.

66. באשר לעונש ההרחקה ממגרשי הספורט, שלדברי הסניגורים הוא מהווה את החלק "החשוב", נקבע על ידי כבוד השופט נ. הנדל בבש"פ 1869/13 יעקב בן אברהם נ. מדינת ישראל (18.4.13):

"מנגנון ההרחקה הקבוע בחוק איסור אלימות בספורט יש בו משום פגיעה בפרט שנגדו ניתן צו הרחקה. אך יש לזכור את המיקום החוקי בו אנו מצויים. חוק איסור אלימות בספורט הינו חוק ספציפי שנוצר כדי לעקור את העשבים השוטים בשדה הספורט. על אף שמנגנון ההרחקה פוגע בפרט פגיעה שאינה מבוטלת, החוק מכיל בתוכו איזונים ומנגנוני ביקורת שיש בהם כדי לשמור על זכותו של הפרט המורחק".

ועוד הוא הוסיף כי:

"ומעל הכל, יש לזכור כי הנוהג באלימות על צורותיה בספורט הורס את המשחק לשחקנים, למאמנים ולאוהדים. תחת המטריה של תחרות בריאה קמים וצפים חלקי הפנים המכוערים של החברה. במובן זה, הרחקת המתנהג באלימות או בצורה אסורה בספורט אינה אלא מידה כנגד מידה. מעציב למדי כי יש צורך בחקיקת חוק למניעת אלימות בספורט, אך משנחקק - על בית המשפט להחילו במידתיות".

67. הסמכות למתן צו ההרחקה קבועה בסעיפים 17 ו-18 לחוק איסור אלימות כדלקמן:

"17. לבקשת תובע, רשאי בית המשפט לתת לאדם צו הרחקה או הגבלה כאמור בסעיף 18, אם ראה כי התקיים אחד מאלה:

(1) האדם התנהג באופן אלים או תוך הפרת הסדר הציבורי באירוע ספורט, או שקיים לגביו חשד סביר שעבר עבירה הקשורה לספורט, או לא ציית להוראות שוטר או סדרן לאירועי ספורט;

(2) התנהגותו של האדם במהלך אירוע ספורט נותנת בסיס סביר לחשש כי הוא עלול להתנהג בעתיד באופן אלים או תוך הפרת הסדר הציבורי באירוע ספורט או להתבטא התבטאות גזענית או שהוא שיכור או תחת השפעת סם מסוכן או חומר מסכן, או שיש חשד

שהוא שיכור או תחת השפעה כאמור; לענין זה, "סם מסוכן" ו"חומר מסכן" - כהגדרתם בחוק המאבק בתופעת השימוש בחומרים מסכנים, התשע"ג-2013.

(3) 18 (א) מיום 17.12.2014 בית משפט רשאי לתת צווים (בחוק זה - צו הרחקה או הגבלה), כמפורט להלן:

(4) (1) צו האוסר על אדם לעשות את אלה, כולם או מקצתם:

(5) (א) להיכנס למקום שבו מתקיים אירוע ספורט, באירוע ספורט מסוים;

(6) (ב) להיכנס למקום שבו מתקיים אירוע ספורט, לתקופה שלא תעלה על שלוש שנים;

(7) (ג) להימצא בתחום מרחק מסוים שייקבע ממקום שבו מתקיים אירוע ספורט, לענין אירוע ספורט מסוים או בתקופה שלגביה ניתן צו לפי פסקת משנה (ב);

(8) (2) צו הקובע הגבלות או תנאים -

(9) (א) לכניסתו של אדם לאירוע ספורט מסוים".

דהיינו התנאי הוא כי ההתנהגות בעבר "נותנת בסיס סביר לחשש כי הוא עלול להתנהג בעתיד באופן אלים או תוך הפרת הסדר הציבורי...".

68. נוכח האמור בתסקיר, נוכח התחייבותו של המערער ונוכח התקופה בה המערער כבר היה מורחק ממגרשי הספורט, ונוכח עונש המאסר שנגזר עליו בתיק הנוסף, אנו סבורים כי בנסיבות מיוחדות אלה, ניתן להקל במידת מה בתקופת ההרחקה שנגזרה על המערער ואנו מעמידים אותה על 2 שנים, ממועד גזר דינו של בית משפט קמא (13.7.15), במקום 3 שנים כפי שקבע בימ"ש קמא.

י' גריל, שופט בכיר
ב' בר זיו, שופטת
[אב"ד]

השופט ש. ברלינר (עמית):

לא ראיתי סיבה כלשהיא להתערב בגזר הדין.

ש' ברלינר, שופט עמית

הוחלט על דעת הרוב לקבל את הערעור באופן חלקי בלבד, באופן שתקופת ההרחקה ממגרשי הספורט שנקבעה גזר דינו של בימ"ש קמא על 3 שנים - תעמוד על 2 שנים ממועד גזר דינו של בית משפט קמא (13.7.15).

יתר חלקי גזר יעמדו בעינם.

המערער יתייצב לריצוי עונש המאסר ביום ראשון - 20.12.15 עד השעה 10:00 בבוקר, או על-פי החלטת שב"ס, כשברשותו תעודת זהות או דרכון.

על המערער לתאם את הכניסה למאסר, כולל האפשרות למיין מוקדם, עם ענף אבחון ומיין של שב"ס, טלפונים: 08-9787336, 08-9787377.

ניתן היום, ז' כסלו תשע"ו, 19 נובמבר 2015, במעמד הנוכחים.

ש' ברלינר, שופט עמית

ב' בר-זיו, שופטת

**י' גריל, שופט בכיר
[אב"ד]**